

»För Slägt och Vänner,»

Anspråklösa
Skatteförsök
af
Marinero.

[Hans Nylander]

Vb 1
Kansel

Gått ut Nytt Stryk
25.2.92

För Slägt och Vänner.

Föred

Anspråkslösa Skalde försök

Marinero.

[Ekenäs Nyfärdar]

Ekenäs.

Ekenäs Tryckeri Aktiebolag.
1893.

För slägt och vänner.

Årskatalogen 1912

Förord.

o o o

Till slägt och vänner!

XX
XXÅ Er dom för strängt ej falla,
Allt i världen är ej stort.
Rykte vinna icke alla,
Ingen namn, som småverk gjort.

När Ni läst, kritiken spara,
En förmätens djärfhet glöm!
Ringhet må min ursäkt vara
Och min ungdom *mitt* beröm. —

Förf.

Höst.

Och nu är det höst uti vår nord
och gulnade löfven falla
ned på vår frusna, öde jord.
Och vreda böljor svalla.

Och fåglar små öfver land och sjö
ren till varmare trakter flytt
från nordens köld och is och snö,
tills vårsolen åter grytt.

Och sjömansgossen på böljor blå,
hvilken nalkas sitt fosterland,
hans hjärta börjar häftigt slå,
hans längtan är hemmets strand.

1886.

Vid lilla fågelns graf.

Öf din matmor, nitisk, vaken,
nog med omsorg blef du skött.
Arma lilla, späd och naken,
dock för tidigt blef du trött.
Kort var lifvet
dig blef gifvet.
Arma lilla, sof i ro!

Ägget ren din matmor akta
för föräldrars oförstånd.
När du kröp därur så sakta,
stor blef glädjen — men ej lång.
Du var bräcklig.
Otillräcklig
värmens var i moders bo. —

Knappt ett dygn ditt hjärta rördes,
där du låg vid modrens bröst,

då en suck från matmor hördes —
döden sköflat hennes tröst.
Tårar följa,
grafven skölja.
Arma lilla, sof i ro!

1892.

Vid min älskades graf.

En glädjande nyhet.

(Till min sörjande syster.)

XX
När från hem och bror du reste
och från dina dufvor två,
sorg jag i ditt öga läste
öfver älsklingarna små.
Matt var blicken,
tung var nicken
du till afsked gaf dem då.

Mörka grafven ren en vecka
deras lilla unge gömt.
Några enkla blommor täcka —
tårar vattnade — den ömt.
Sorg och smärta
i ditt hjärta
bodde, än du den ej glömt.

Men nu måste dessa rader
torka tåren från din kind —
»Cirkusherrn» är blifven fader,

mutter andra dufvan din.
Grafvens gömma
bör du glömma.
Fröjdas blott uti ditt sinn!

Fröjdas syster; en blef tagen,
men en annan kom igen.
Rask och duktig häromdagen
kröp ur bräckta skalet den.
Litet häpen,
men så näpen.
Fröjdas åt din nya vän!

Nu i boet nöjd den hvilat
invid modrens varma kropp,
medan »far» belåtet smilar
mot sitt lilla lefnadshopp.
Fröjdas syster!
Sorgen dyster
vika bör när sol går opp. —

1892.

Poetens oförmåga

eller
snilletts middagslur.

Fåfängt jag hvässar
pennan och pressar
handen mot pannan förtvillad och trött,
grubblar, funderar,
hjärnan marterar. —
Tankeförrådet är litet och nött.

Värsolen strålar.
Växtriket prälar
ren i sin sköna och tjusande dragt.
Sångfåglar sjunga.
Gamla och unga
gläds' med naturen, ur snödvalan väckt.

Allting är vaket.
Fågeln på taket,
blomman på marken, allt andas lif.

Endast därinne —
sömniga sinne —
tankarna hvila från strid och kif.

Fåfångt jag sitter.
Sångfågeln kvitter
mäktar ej väcka de tröttade små.
Fåfångt jag skrapar
pennan och gapar —
stumrande snillet ej vaknar ändå.

1892.

Marjåge-vinst.

(Till vännen P.)

Vinsten fick du, versen får du.
Tro dock ej att den blir lång,
ty förmågan, väl förstår du,
icke alltid är i gång.

Därför blott jag vill dig säga:
lifvet bör du fatta rätt —
sök ett hjärta att få ega
så blir ock ditt eget lätt.

Sök att finna på en kvinna
fri från själviskhet och flärd.
Sök att hennes kärlek vinna
om din egen hon är värd!

1892.

Gubben med kon.

Där var på Orrnäs en gubbe grå
och redan kommen till åren.
Ett hjärta hade han varmt som få
om vintern liksom om våren.

Hans lott blef armodets tunga band:
han fått försaka och lida.
Af ålder maktlös den var hans hand. —
Han tycktes slutet förbida.

Men dock så fridfullt och nöjdt hans blick
ur klara ögonen lyste.
Och när en helsning, en nick han fick,
han af belåtenhet myste.

Ett vänligt ord gjorde honom glad,
som haft af glädjen så föga.
Och när han fått det, tillräckligt sad'
den blicken tack i hans öga.

Hans arbet' numera ej var tungt,
men kraften var ju så ringa.
Hans lif ju äfven en gång var ungt —
då fick han bråka och springa.

Nu sågs vid ängar och åkerland
han sakta lunkande skrida
med — gissa hvem — jo uti ett band
han höll en — ko vid sin sida.

Den gamla Mansa, som äfven den
sett många vårar försvinna,
i gubben fått sig en trogen vän —
och det är svårt nog att finna.

Nu åt den gräset vid åkerns ren
och nära till den satt gubben.
Och solen spred så förnöjdt sitt sken
på paret där invid stubben.

1892.

Svunnen kärlek.

(Fantasi.)

Jag kärlek till en flicka bar
och skön som solens blick hon var,
men — kall, som nordens is.
Och vred jag ofta blef af harm,
när isen för min låga varm
ej smalt på något vis.

Jag var så kär som man kan bli,
och hade jag blott haft geni
kanske jag lyckats då.
Men hon var kinkig utaf h-n
och bildad, snillrik, stolt och fin —
föraktad fick jag gå.

Nu är jag ensam, svagt mitt hopp,
men tiden botat själ och kropp
och helat hjärtats sår.
Och minnet bleknar dag för dag.
För hennes tjusande behag
ej hjärtat mera slår.

Och hon, som aldrig älskat mig,
har nyligen förlofvat sig
med en baron, förstås.
Hon älskar icke heller nu,
men titel, pengar göra ju
så mycket till, gunå's.

1892.

Sista förhoppningen.

XX
När allt har vikit
och vänner svikit
och endast minnen för oss fins kvar
från flydda, sällare, bättre dar,
då blir oss lifvet en börda blott,
man önskar att man det aldrig fått.
Då blir oss döden en tröst, en vän
och grafven — sista förhoppningen.

Hur ljuft att tänka,
att den kan skänka
oss lugna hamnen från lifvets strid
och gifva kroppen och själen frid.
Det käns så sällsamt, så skönt att drömma
om denna stilla, förglömda gömma,
där inga sorger oss mera tär,
där ingen nöd, ingen smärta är.

1892.

Humlan och rosen.

(En sämnsaga.)

Det var en gång plär mången saga börja;
så äfven denna, vill Ni lyss därpå?
Ni tänker visst att det är idel smörja —
Att den är sann kan Ni dock lita på.

Det var en gång för länge, länge sedan
en liten ros här i vår kalla bygd.
Hon hade spruckit ut i blomning redan
och mången fjäril sökt vid henne skygd.

Men fastän öm och mild hon log mot solen,
då den om sommar'n värmdes hennes blad,
hon var mot »fjär'lar» kall som själfva polen
och mången svärmare förgäfves kvad.

Och tiden svann, men lika huld och fager
stod rosen kvar i lifvets örtagård.
Då kom en dag en humla, blek och mager
och lilla rosen var ej mera »hård».

Och lycklig humlan vid dess stjälk sig hvilat
och suger honung ur dess rosenmund
och blygt och kärligt lilla rosen smilar
och lyckan ler mot dem i denna stund.

De växte till i kärlek och den lilla
hon log och hoppades för hvarje dag:
när sol'n gått ned och allt blir tyst och stilla
han kommer nog, fast lugn dock kär som jag.

Och åter svann en tid så ljuf för båda
och honung tröt ej uti rosens mund.
Och lika kärleksfullt de syntes skåda
emot hvarandra som från första stund.

Här slutar sagan, ty ett blad man rifvit
ur boken, där jag en gång läste den.
Ni gissar väl ändå hvad slutet blifvit,
om ej de vänta på det slutet än.

1892.

På Brunodagen.

Den ilar, den ilar den rastlösa tid.
Hvem mäktar väl följa dess flygt?
Väl den, som den lemnar i lugn och frid,
som kan möta den kommande tryggt!

Du kan det, o Fader, hvem har väl som Du
så helt sig för arbetet gifvit?
Hvem har sina krafter väl slösat som Du,
så trogen sin verksamhet blifvit?

»Det sanna», »det goda» den ledstjärna var,
som ledt Dig framåt på Din bana.
Du följt den så troget fast ofta Du har
mött hinder dem få kunna ana.

Men trogen Din stjärna Du blifvit ändå
i motgång, bekymren och nöden.
Och hindren de syntes Dig vara så små
på vägen bland vexlande öden.

Du sätt månet frö uti ungdomens barm,
som mognat i tänkandets skygd.
Du väckte dess håg ifrån lokens larm:
till allvar, till sanning och dygd.

Ja Fader, betänk hvad du verkat och gjort,
hur lärdom och kunskap Du spridit.
Betänk hur Ditt arbet' var tröttsamt och stort,
hvad allt Du har offrat och lidit.

Ja mins hur hvart år som försvunnit Du har
fått verka allt mera och mera,
hur stjärnan, som lyste Dig brinnande klar,
Dig hjälpte att vägvisa flera.

Så gläd Dig, o Fader! Ja fröjdas i dag,
låt sorgerna svinna i fjärran!
O, blefve Dig lifvet än fullt af behag
och framgång, det gifve Dig Herran!

Och lycka och välgång och helsa och kraft,
allt godt man på jorden kan finna,
det gifve Han äfven; om stundom Du haft
det knappt, måtte löneu Dig hinna!

Förläne Han äfven för allt hvad Du gjort
ett sorgfritt, ett ungdomligt sinne.
Och var det, Ditt arbete, tröttsamt och stort,
välsignadt skall blifva Ditt minne. —

1892.

Höststämning.

∞∞

XX
Mid fönstret satt jag och såg ditut
uppå natur'n och mitt sinn' till slut
det fylles af bitter smärta.
Där såg så dystert, så ödsligt ut
och stormen hven omkring hvarje knut.
Af vemod ständes mitt hjärta.

Så torra, gula sig löfven lagt
vid trädens fot och hvar blomma sagt
farväl åt lifvet, som svunnit.
Allt hade lemnat sin fägring, prakt
och böjt sig ödmjukt för höstens makt
sen blomstringstiden förrunnit.

Jag kom att tänka hur vi också
i lifvets storm blott en tid bestå
i väntan på maningsorden.
Vår blomstringstid skall så snart förgå,
vår lifskraft brytas, och sist vi få
likt blomman gömmas i jorden. —

1892.

En dröm.

Jag tyckte mig gå på en dyster stig
ibland berg, ibland branter och snår.
Och afgrunden gapade hemskt emot mig
och törnena stungo mig sår.
Mig tycktes som skulle så evigt jag gå
och aldrig en stråle af solen få.

Då hörde jag plötsligt ett sakta sus
och såg emot himlen opp.
Hvad var det? En engel, som bländande ljus
kom ned och mig fylde med hopp.
Hon gick vid min sida på mödosam stig.
Och törnena veko förskrämda från mig.

Jag vaknade upp, men den engels bild
från älskande hjärtat ej mer kan bli skild.

1892.

Har du mod?

(För »Krigstopet».)

Har du mod att lemna världen,
alla synder och begär?
Har du mod att börja färden,
som till saligheten bär?
Kom till Jesus! Större fröjder
han de sina ger.
Och på dig från himlens höjder
kärleksfullt han ser. —

Har du mod att sönderslita
alla bojar, alla band?
Har du mod att helt förlita
på din Jesu räcka hand?
Kom till honom! Dyr är tiden,
snart skall den förgå.
Snart är nådens dag förliden.
Är du redo då?

Har du mod att trotsa världen,
människors förakt och hån?

Har du mod att börja färden
blott af kärlek till Guds son?
Kom till Jesus! Han skall blifva
dig en trofast vän
och en härlig lön dig gifva.
Kom, han väntar än!

1892.

Från Guds hus

Fjärde åren 1892
Kärlig
Bort.
1892.

Bort.

Kärlig en signal och så går det framåt
längs snötäckta bana på ödslig stråt
från henne, som fick mitt hjärta.
Se där syntes hon än, än en sista blick
så mildt jag ur klarblå ögat fick.
Ack hade hon sett min smärta? — —

Och brusande går det alltjämt framåt
och dystrare blir det på ödslig stråt
och vildare slår mitt hjärta.
Ån jag tycker mig se hennes afskedsblick,
som så mildt jag ur klarblå ögat fick.
och namnlös blifver min smärta.

1892.

Från Guds hus
1892.

Hårda tider.

(Infördt i »Lördagskvällen».)

»Hårda tider», hör man klagas
hvert man kommer, hvart man går,
När skall väl den dagen dagas
då ett slut man härpå får?

»Hårda tider» dagens lösen
är och samtalets program.

»Hårda tider» stammar tösen,
brummar buttert hvar madam.

»Hårda tider» skräddarn säger
och gör rocken snäf och kort.
Och i boden han, som väger,
fingrets tyngdkraft glömmar bort.

»Hårda tider» hjärtat suckar
bittert i förkrossad barm.
Dito gumman, där hon nuckar,
trött af dagens bråk och larm.

»Hårda tider» susar vinden
öfver toma ladors tak.
Och på bleka, sjunkna kinden
hungern syns ha gjort sin sak.

»Hårda tider» pojken hvisslar
uti hvarje gathörn ren.

»Hårda tider» porten gnisslar,
sluten efter magra ben.

»Hårda tider» hör man klagas
hvert man kommer, hvar man går.
När skall väl den dagen dagas
då ett slut man härpå får?

1892.

„Godt nytt år“.

(Till Ella S. från hennes tant).

Ja ett riktigt godt nytt år,
rikt på helsa, frid och lycka,
egen tant dig önska får.
Mätte inga sorger trycka
unga hjärtat, ingen tår
nå'nsin fukta ögats vrår!

Mätte du hvar dag, som går,
mer och mer af lifvet lära!
Är dess lexa stundom svår,
må det icke dig förfära.
Gå blott fram och se med hopp
emot sol och himmel opp!

Må det nya året ge
detta hopp i barndomssinne,
varmt dess sol emot dig le,
ständigt sprida ljus därinne!
Ja ur hjärtat önskan går
om ett riktigt godt nytt år. —

1892—93.

Evigt Din!

Evigt Din, Du älskade, Du kära.
Evigt, evigt Din!
Evigt skall Din ljufva bild jag bära
fästad vid mitt sinn',
Din hvar morgon dagens sol sig tänder,
när dess sista sken förgyller haf och stränder.
Evigt Din i alla lifvets skiften.
Din i lust och nöd.
Evigt Din tills kalla, mörka griften
famnar mig som död.
Nej och dit Din bild mig måste följa,
grafvens mörker kan Din själ för min ej dölja.
Evigt Din! Om Du mig äfven sviker,
jag det aldrig gör.
Om en dag Du från min sida viker,
sällhet, frid förstör,
står dock vännen kvar, den Du försmådde;
än densamme, fast besvikne, oförstådde.

Evigt Din! Ur hjärtat tränga orden.
Evigt, evigt Din!
Allt jag glömmer, himmelen och jorden.
endast Du mitt sinn'
lyckliggöra kan och sprida fröjd därin.
Så blif då älskling min, blif »evigt min»!

1893.

Till Fröken Elin.

18⁹³.

Å iden ilar, öfver lifvets bölja
hastar seglar'n rastlöst, jämnt framåt.
Menskelig blick dess flygt ej mägtar följa,
skyar ofta horisonten hölja,
stormar möta ofta på hans stråt.
Fram det går likväl mot nya öden,
fram mot grafven, hamnen efter döden.

Men ej mörker blott oss Herren gifvit,
på vår väg fins äfven sol och ljus.
Sol, som vinterköld och sorg fördrifvit,
ljus, som gjort att kampen för oss blifvit
mindre bitter ibland stormars brus.
Vi fått hjärta, känslor för att fatta
allt det sköna, allt det goda skatta. —

Då ju nu ett år af tiden svunnit
sen till sist Ni firat denna dag
då Ni åter mer af lifvet vunnit,

mera sol och mera mörker funnit,
mera af dess kanske få behag,
kan jag ej, fast okänd, längre dröja,
äfven jag mitt lefverop vill höja. —

Hell Er Elin! Må de nya åren
endast rosor strö för edra fjät!
Om Ni lidit må de läka såren,
om Ni gråtit må de torka tåren,
plåna ut all motgång, all förtret.
Må Ert lif bli ljufft och sann Er lycka,
vemod aldrig varma hjärtat trycka!

Jag älskar Dig.

Y
Jag älskar Dig, Du ljufva, engalika.
Jag älskar Dig så heligt varmt och ömt.
Jag älskar Dig och kan Dig aldrig svika,
Jag älskar Dig, Din godhet ej jag glömt.

Jag älskar Dig, af kärlek slår mitt hjärta.
Jag älskar Dig, Du skära rosenknopp.
Jag älskar Dig, Du bytt i fröjd min smärta.
Jag älskar Dig, Du fyllt min själ med hopp.

Jag älskar Dig, jag aldrig Dig förglömmar.
Jag älskar Dig, o, mins Du äfven mig!
Jag älskar Dig och blott om Dig jag drömmar.
Jag älskar Dig, jag älskar evigt Dig. —

1893.

Hjärtlidande.

(Ingått i »Aftenbladet».)

☞

Det fins en plåga, som värre är
än hvarje annan slags smärta.
Den kallas ofta för »vara kär»,
logerar blott i ens hjärta.
Därinne rifver den sår på sår,
ur ögat pressar den tår på tår,
och lifvets kamp har den gjort så svår
för mången Pelle och Berta.

Naturligtvis menas endast här
vår »obesvarade» smärta.
Den sjukdom, som ingen smitta bär
bort till den älskades hjärta,
som endast rasar i eget bröst
och evigt klagar med ynkelig röst
om svunnen lycka och svunnen tröst
för mången Pelle och Berta.

Det fins väl ingen som riktigt vet
hur denna sällsamma smärta

skall botas och hur i allmänhet
den finner väg till vårt hjärta.
En doktor, mäktig beläst och lärd,
med all sin kunskap är intet värd
ifall där kommer af plågan tänd
en Pelle eller en Berta.

Man användt spjällsnören, gift och skott
att slippa fri denna smärta.
Och inom kort man en graf har fått
för sitt förkrossade hjärta.
Det bäddas ned uti glömskans mull,
men ogräs växer på grafvens kull
och kinkigt blir det vid Petri tull
för mången Pelle och Berta.

Af alla namn, som man hittat på
åt ofta omnämnda smärta,
jag tycker eld vara bäst ändå
och hvarje erfaret hjärta
nog måste medge att jag, har rätt,
ty bränner gör den så från sitt vett
man blifva kan; ja, det går så lätt
för mången Pelle och Berta.

Som gnistan kommer den in ibland
och knappt man märker den smärta
den förorsakar, men snart i brand
står nog ens eldfångda hjärta.
Än slår den åter som blixten ned,
den härjar rasande, vild och vred,

det rör den föga hur än det sved
för Pelle eller för Berta.

Ja fylla kunde man visst en bok
med tankar om denna smärta
och ändå blefve nog ingen klok
på hvad han fått i sitt hjärta
om kärlekselden detsamma nått.
Nej, det gick nog som jag förutspått,
att alltihop blefve oförstått
för mången Pelle och Berta. —

1893.

Kom, död!

~~X~~ Kom död, kom död; förkrossadt är mitt hjärta.
Befria mig från dessa bittra kval!
Kom död, kom död! Olidlig är min smärta,
som evigheter mina dagars tal.
Kom död, kom död;
låt mig i grafvens gömma
få lifvets nöd
och alla sorger glömma!

Kom död, kom död! Hvi kan du längre tveka?
Tag bort det lif, som blott en börda blef!
Kom död, kom död! Hvi kan min bön du neka?
Kom, död och läk de sår, som ödet ref.
Kom död, kom död;
låt mig i grafvens gömma
få lifvets nöd
och alla sorger glömma!

1893.

Ett frieri.

Dig älskling jag anspråkslöst egnar min sång.
Min käraste tanke Du blifvit.
Då vemod mig fattat och dagen blöf lång,
har tanken på Dig det fördrifvit.
En engel, en solstråle är Du för mig
och allt måste vika för tanken på Dig.

Dig älskling jag saknar då solen går opp
och mörker och drömmar försvinna.
Du gjort mig så lycklig, Du fyllt mig med hopp,
mitt hjärta det kom du att brinna.
Dess låga har spridt sig så helig, så varm
och uppfyllt med innerlig kärlek min barm.

Dig älskling jag kysser, då solen gått ner
och vänliga stjärnorna tindra,
då Allfadern endast däruppe oss ser
och intet min kärlek kan hindra.
Din hand då jag fattar och möter så ömt
den blicken, som hela Din själ i sig gömt.

Dig älskling jag älskar, säg vill Du bli min?
Vill kärlek med kärlek Du löna?
Vill sällhet Du skänka ett sorgbundet sinn'
och vägen med rosor försköna?
O, säg vill Du blifva min älskade brud
och hviska Ditt ja uti blomsterprydd skrud?

1893.

Dröm och fantasi.

Jag satt på den grönklädda stranden
och såg öfver svallande våg.
Högt yrde dess skum upp i sanden.
Så sällsamt ständes min håg.
Allt vildare rasade stormen fram
och stolta furan med afbräkt stam
därupe i backen låg.

Så hemskt, så bedöfvande hördes
musiken af vindarnas tjut.
Och jag kände hur anden fördes
af rasande stormen dit ut.
Den lyfte sig högt ifrån prosans hård
till tankens fria, solljusa värld.
Dess forna äflan var slut.

All lifvets omsorg försvunnen var,
hvarje bittert minne förbi.
I stormens dunkel jag såg så klar

en bild af ljuf poesi:
Där reste sig upp utur vredgad sjö
en härlig, underbart härlig ö,
som jag så ensam, men fri.

Och nere där på dess vackra strand
stod en ungmö strålände skön.
Hon sträckte mot mig sin hvita hand;
i ögat lästes en bön.
För vinden fladdrade vildt hennes hår,
längs kinden föll der en perletår
på marken leende grön.

Min ande kunde ej dröja mer —
jag bars emot frihetens ö.
Men — fäfängt där på dess strand jag ser,
ty borta var tankens mö.
Förtviflad jag sjönk ned på knä och bad —
som eko ljud det i löf och blad:
>min lifsdröm flytt, låt mig dö!

1893.

I ett minnesalbum.

Skön är våren, skön är rosens fågning,
men förgångelse är ödets lag.
Våren svinner, fågningen blir hägring,
som oss tjusade tills höstens dag
bröt den fred naturens krafter slutit,
bröt det lif, som härlig vårsol gjutit.

Skön är drömmen, drömd i barndomsåren.
Skön är tanken på ett fjärran mål.
Skönt det är att efter ungdomsvåren
ega kraft, en vilja stark som stål,
för att än, då solljus dag är skriden,
möta lugn den kulna höstetiden.

1893.

Vid „Fridhem“ på Orrnäs.

Du vandrare, som efter mödans dag
i kvällens lugn till stilla källan hinner,
sök hvila här om du är trött och svag,
sök frid för själen och heltvisst du finner,
att om på vägen sorgens törnen gro,
där fins dock stunder utaf himmelsk ro.

Har världens buller dig därute stört,
ha bittra tankar uppfyllt håg och sinne,
en mild försyn dig då måhända fört
till denna vrå, ty glömska bor härinne.
För smärtans minnen intet rum fins kvar
och ingen får skall grunla källan klar.

Så låt din ande fatta denna frid,
ett stilla lugn på mödorna och kvalen!
Låt hjärtat stämmas efter sorg och strid
till ro vid källan i den tysta dalen!
Sök i naturen livvets poesi
och då du går, låt kvar hos dig den bli!

1893.

Kärlek.

Då solen bakom nattsvart sky
för ögats blick är gömd,
då tillit och förtröstan fly
och hjärtats fröjd är dömd
att lemna rum för lifvets strid,
dess mörker och dess nöd,
då fins dock än en ljusglimt blid,
en känsla, hviskande om frid,
om nya solars glöd.
Och kärlek är den känslans namn.
Den bringar hopp och tro.
I ljufva drömmars sagofamn
mitt hjärta finner ro.

Och sol'n ej mer bak nattsvart sky
för ögats blick är gömd.
Men alla dystra tankar fly
och hvarje sorg är glömd.

1893.

Svårmod.

O ögon fåfångt rinna edra tårar —
för bittert rasa kvalen i mitt bröst.
De väckts af känslor, vildare än dårar,
förutan bot, förutan mensklig tröst.
I nattens mörker de af ödet föddes.
De fylde själen och dess frid föröddes.

Och du, mitt hjärta, fåfång är din klagan,
blott stilla grafven läka kan ditt sår.
Det är den gamla, ofta hörda sagan
om en förspild, förlorad ungdomsvår,
en ande, som förmätet såg mot ljuset,
men snart sig själf i fjättrar fann vid gruset.

En ande, som mot höjden ville sträfva
och tänka ädelt, tänka sant och rätt,
en menskosjäl, som trott det skönt att lefva,
som såg sin bana törnefri och lätt,
ett hjärta varmt, men i hvars djup det bodde
ett öfvermod, som blott på framgång trodde.

Du ungdomstid, hvad vinning har du bringat.
 Du i min barm sått bitterhetens frö.
 Min svaga ande du alltmer betvingat,
 till dess en dag den slockna skall och dö.
 Tills vandrarn, redan trött, fått lemna stafven
 och med sin barndomsdikt blir glömd i grafven.

Ekenäs 1893.

Bösmäke

Innehåll.

	sid.
Förord	3
Höst	4
Vid lilla fågelns graf	5
En glädjande nyhet	7
Poetens oförmåga	9
Marjage vinst	11
Gubben med kon	12
Svunnen kärlek	14
Sista förhoppningen	16
Humlan och rosen	17
På Brunodagen	19
Höststämning	21
En dröm	22
Har du mod?	23
Bort	25
Hårda tider	26
«Godt nytt år»	28
Evigt Din	29
Till Fröken Elin	31
Jag älskar Dig	33
Hjärtlidande	34
Kom, död!	37
Ett frieri	38
Dröm och fantasi	40
I ett minnesalbum	42
Vid «Fridhems» på Orsnäs	43
Kärlek	44
Svärmod	45

